

זכרי הכפר

2004

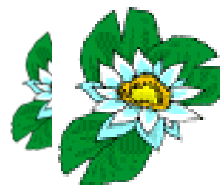
ב-א-ר

ל-ש-ל-ם

!

מיד המצאתי לעצמי כלל,
שאותו איישם בכל החלטה שיהיה עלי לקבל בעתיד.
אני אסווג את כל הנימוקים, ואראה,
איזה מהם קשור לפחד, ואיזה ליצירתיות
ואז היתר לא משנה.
אחליט לפי המספר הגדול יותר של סיבות יצירתיות שנמצא בצד
מסוים.
לדעתי כלל מעין זה, הוא שגורם ליקינטונים ולכרכומים
להתעקש ולפלס להם דרך החוצה בבוץ הקר.

קאתרין באטלר האת'ואי

גיליון מס 1877 * ח' בטבת תשס"ד * 2 בינואר 2004

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

והנה שוב מתחילה לה שנה חדשה. נסתיימה לה עוד שנה של שינויים והתחלות וסופים ותקוות. סדנה של נבחרים שבחרו בעצמם, יצאה לדרך והביאה מסקנות.
והנה שוב מתחילה לה שנה חדשה. ואנחנו ממשיכים לטפס בשבילי החיים, אל הנסתר אל הלא ידוע. נקווה שגם נגיע אל פסגת האושר והעושר, האהבה וכל מה שביניהם. ומצאתי כתבה מתוך עיתון, ששמרתי לרגע הזה. בתקווה שבמאמצים משותפים אכן נגשים ונודה שהפסגה שלנו, אכן לא הייתה רק חלום. שתהא זו שנה נהדרת לכולנו.

בשבחי משפטי ההרים

בהתחלה דווקא מתרחקים מהיעד, כדי לסמן את המטרה.
 רק מרחוק אפשר לראותה בהירה וברורה.
 רק מרחק אופטימלי, לא רב מדי ולא קטן מדי,
 מאפשר לסמן את הכיוון הנכון, את הקו הברור
 ואת יעדי הביניים שיובילו אל הפסגה המיוחלת.

אחר כך, משאתה כבר בעיצומו של הטיפוס,
 לא אחת נעלמת ממך המטרה הנכספת ותוכל לראותה
 רק בעיני הדמיון.
 וזהו רגע המבחן. רגע האמת הפנימית שלך.
 האם המטרה טבועה בך, האם היא חלק מגופך, צרובה בנפשך,
 גם מבלי לראות אותה מנגד?
 האם ברור לך מדוע אתה רוצה להגיע אליה?
 האם כל מאמץ כדאי על מנת להגיע למקום הנעלם מעיניך?
 האם אתה חזק מספיק כדי להתגבר על יתושי הספקות
 המזמזמים באוזניך לערער את ביטחונך, שמא המטרה אינה ראויה?
 ושלא הפיסגה חלום בלבד הייתה, חזיון תעתועים?
 ושאלת השאלות: למה בעצם דווקא אתה??

מצד אחר, כשאין רואה יעד ממשי, הולכת המוטיבציה ואוזלת
 והרצון להתמודד נשחק;
 ומאידך, אתה יודע שכל יתד נוספת שתקעת בסלע,
 כל נקודה בדרך מקדמת אותך, כל פסיעה הופכת ליעד עצמו,
 שאיפה, משאת נפש, עד כי עצם הטיפוס הופך ליעד.

במצוקי המונסראט שליד ברצלונה פגשתי את המטפס הראשון,
 מפלס הדרך. זה שתוקע את היתד בסלע.
 זה שמושך למעלה את החבל, מחזק אותו בטבעת הביטחון,
 מסמן את הנתיב.
 זה שכאשר כולם מתייאשים יודע לעודד, יודע שמשא ביטחונם

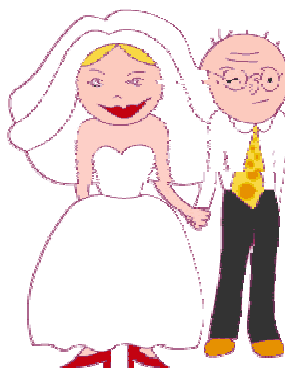
של אלה שעולים בעקבותיו, עליו.
זה שמסתכן יותר מכולם, שנאחז בסלע העירום ויכול לו,
זה שמאמין כי החבל והיתדות נועדו לאלה שיבואו בעקבותיו.

כל צעד עולה במאמץ אדיר. כפות הרגליים, השרירים, הגידים,
עולם ומלואו מתרכזים בנקודה אחת - באצבעות כף הרגל
שהתמקמו בסדק שבסלע הצר ומסרבות להיחלץ.
הגוף כולו רועד ממאמץ לשכנע את כף הרגל המסרבת, שלא לפחוד,
להעז, להתרומם.
הרוחות המאיימות מצמידות את הגוף אל הסלע.
להתחבר אליו ולא להרפות. רק הטיפוס קיים.
כל העולם כולו הוא צעד קטן ביותר. תזוזה.
מאמץ של שריר, התגברות.
והמטרה, האם היא קיימת?
האם התרועה וצעקות ההידד בוא יבואו?
או שמא הכל חזיון תעתועים?

כתבה: אורה ערמון

תודה

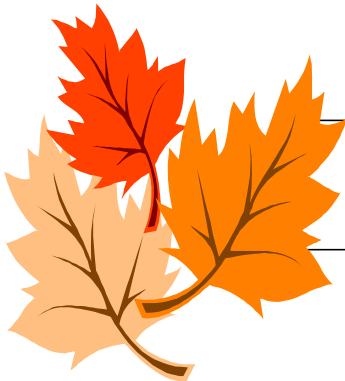
לילדי והורי התלתון הבוגר,
לצוות החינוך ולחברי כפר הנשיא
תודה ענקית
על ששמחתם איתנו בשמחתנו ועל היחס החם, שגורם לנו להרגיש בבית.
אורן ושלומית

ימי הולדת

4/1	דינה (רחמני) כהן-ישר מיקה דוארי (נכדה עמית-גרשמן-דוארי) גילי שפרונג	8/1	תמי פוטש ירדן (שרקי) גלעדי נילי בן-צבי (נכדה)
5/1	אילנה פרנק יובל ג'קסון אביגיל (פרנק) שושני אלון קוניגס	9/1	אורי שובל
6/1	שני שובל אורב נבו (נכד מרקוסון)	10/1	גרשי אפשטיין הדס סינה (נכד) אריאל משה קולט (נכד) עליה פרלסון (נכדה)
7/1	אלה פינק שחר גדליזון יואל גליק (נכד) נעה זיו (נכדה פרנק)		

Happy
Birthday

נזכור

י"א בטבת תשנ"ג (4/1/93) יוסף חצור

2004
ב-א-ר-ל-ש-ל-י-ם
!

פירוורים של הרגע האחרון...

2004

גוראן

לשלים

!

2

**

תגובה למכתב צוות חובות החברים.
למעשה המכתב הזה מציב לפנינו דילמה מוסרית קשה וחמורה ואני מבין לרגשות
התסכול של הצוות בחוסר היכולת המעשית בגביית החובות.
לאותם בעלי חוב הייתי אומר: אל תמתחו את החבל עד קצה היכולת ואל תציבו
בפנינו מכשולים לא רצויים, החוב הוא שלכם והדרך שבה צברתם את החוב
חשובה לדו-שיח, אבל לא רלוונטית בשלב הזה.
מה שרלוונטי כרגע הוא לשים את האגו בצד ולהודות בטעות ולבקש עזרה במציאת
פתרון לבעיה ולקבל את הצעות הצוות להחזר החוב.

לנו החברים אין את הרצון להיות שוטרים וכלבי השמירה של הממסד, אבל
בהחלט מעוניינים שכסף שנלקח מהקופה, יחזור למקום ממנו נלקח, אם יש מקום
לבדיחות דעת הייתי אומר, שצריך להקים חוליות גבייה בסגנון השוק האפור, אבל
תודה לאל שאין הצעה רצינית כזאת.

לסיכום אני רוצה לחזק את ידם ורוחם של חברי הצוות, תמשיכו בעבודתכם למען
שלום בית ומציאת פתרון, אנחנו החברים עומדים מאחוריהם.

**

בשבוע שעבר נחבלה לורן וייט בראשה בצורה חמורה מאוד. לורן היא תושבת
ומטפלת בגיל הרך. היא נלקחה לבית-חולים ושם במאמצים הצליחו לייצב את
תפקודה הבריאותי ואתמול (יום ב'), ברוך השם היא חזרה הביתה למנוחה, ברוכה
השבה והרבה בריאות.

**

עוד שביתה ועוד שביתה, גלגל החיים גלגל ענק. הפעם השביתה היא בחינוך וכל
התלמידים נשארו בבית, למעט תלמידי י"ב שמתכוונים לבגרויות.

**

אין לי כסף אין לי, כך אומר נתניהו, אבל לבנות בור עמוק יותר ואטום יותר, לזה
יש לו כסף וזה מה שבאמת נחוץ לממשלה הזאת, בור עמוק יותר ואטום יותר,
שבכלל לא ישמעו את צעקות העם הסובל בציון.
עוד בטרם היה ידוע כי תפרוץ שביתה התקיימו שיחות הורים בעמק החולה וראוי
לציין כי הפעם הכל הלך בצורה חלקה ולא היו תורים ארוכים בכניסה לכיתות. לא
היו ויכוחים של מי היה שם קודם, למרות שפה ושם שמעתי כמה הורים שהתלוננו,
אני מקווה שכל ההורים יצאו עם חיוך על השפתיים.

**

ארועי חג-החנוכה מאחורינו ופנינו לקראת חג האילנות, תכינו הרבה פיצוחים
ופירות, השנה הם זולים.

**

האיזור שלנו הולך ומקבל צורה של מטרופולין, שפע של "סנטרים" וחנויות,
האחרונה שבהן נפתחה השבוע, חנות הלבשה בצח"ר. היינו, ראינו, התרשמנו

וממליצים לכם ללכת לקניות שם. המבחר גדול והמחירים זולים, מידות מהגיל הרך ועד למידות גדולות של "מתאים לי", שווה ביקור.

** חדשות נעורון-נעורים, ושוב הבתים הולכים לקבל מתיחת פנים וצבע לקראת השנה החדשה למנינם.
חג-החנוכה עבר בפעילות עניפה של הנערים. על מנת שתקנאו, אני אספר במקצת על הפעילויות שהם עשו, כמו נסיעה לאילת-השחר למשחקי מלחמה בכדורי צבע.

ילדי כיתה ז' נסעו ל"משמר לחיים", כפר גמילה שבו עובד אילן המאירי. הם עברו שם חוויה מתקנת, של לדעת מה מותר ומה אסור ולדעת להבחין בנערים, שעלולים להתדרדר חס וחלילה לסמים או אלכוהול.

בין לבין הם מכינים את מסיבת הסילבסטר שלהם, שאני מקווה שתעבור בשלום ובלי הרבה אלכוהול ושיהיה להם בכיף, ושנשמע רק בשורות טובות.

** בשורות טובות שמעתי מהלן לויין על אייבן שלאחר החלמה קצרה יחסית חזר לעבודתו במפעל, כל הכבוד.

פרשת השבוע: פרשת "ויגש"

כניסת השבת: 16:15

יציאת השבת: 17:35

שתהיה שבת חמה ונעימה, שבת שלום ושיעבור הכל ממול, והכי טוב לא לפתוח טלויזיה ושלא יפרצו לנו עם מבזק על פיגוע חו"ח, ועוד יותר טוב שנעבור את השבת בשלום.

שבי.

השינויים הצפויים לנו עם הקמת השכונה הקהילתית בכפר הנשיא

השינוי הדמוגרפי

אנו מתכוונים להתחיל לבנות ביוני 2004 את הבתים הראשונים של "שלב א" של השכונה – 70 יחידות דיור. יש לצפות שהמכירות ימשכו 2-3 שנים ואז נתחיל ב"שלב ב" – בניה של עוד 70 יחידות דיור. כך שתוך 5-7 שנים יתווספו עוד כ- 140 משפחות ל-170 המשפחות של חברי קיבוץ כפר-הנשיא הקיים.

האכלוס יהיה רב דורי. מתוך 123 המשפחות שנרשמו כמתעניינות בפרויקט, ישנן משפחות צעירות מאד, משפחות עם ילדים, וגם משפחות שילדיהן כבר התבגרו. בסיום הקמת השכונה קיבוץ כפר-הנשיא יגדל מ-550 נפשות (שנת 2003) ל-1000-1100 נפשות (שנת 2009-2010). בעבר כבר ספרנו כאן בקיבוץ, מעל 700 נפשות כולל חברים, ילדים, חיילים וש.ש.ש., הורים, אולפן ומתנדבים.

השינוי המשמעותי ביותר יהיה בגיל הממוצע, של חברי הישוב המוגדל. עד כה במשך 10 השנים האחרונות, הגיל הממוצע שלנו עלה בשנה שלמה מדי שנה - מכיוון שקליטה כמעט ולא הייתה. לאחר אכלוס השכונה מספר הילדים יוכפל והגיל הממוצע ירד פלאים. יש לקוות שזה גם ישפיע על ההחלטות של כמה מבנינו, האם לחזור לכפר-הנשיא.

השינוי בניהול הקיבוץ המוגדל

האחריות והתפקוד של המזכירות של היום, תתפצל לשני גופים נפרדים ושונים לגמרי. מצד אחד ייבחר וועד מנהל חדש של הישוב כולו, כאשר כל תושבי הישוב בוחרים בו – וטוב נעשה אם למשתכנים החדשים תהיה נציגות לפי משקלם היחסי (כ-45% מבתי האב וכ-50% מסה"כ החברים).

לשם כך תקום אגודה חדשה – "כפר הנשיא אגודה שיתופית קהילתית" שכל המשתכנים החדשים וכל החברים הקיימים ישתייכו אליה.

אותה אגודה – באמצעות ועד המנהל שלה – תהיה אחראית לספק את כל השירותים הציבוריים – המוניציפאליים – בדומה לכל ישוב אחר (מראש פינה

ועד לתל אביב) – כולל חינוך, בריאות, סיעוד, (באופן חלקי), איסוף האשפה, טיפול בתשתיות, ענייני תרבות וחגים, ספריה, מועדון, וכו'.

אותה אגודה תהיה גם כפופה למועצה האזורית, ובעצם רק באישורה תוכל לגבות מיסים מכל תושבי כפר-הנשיא, על מנת לממן את השירותים הנ"ל.

יש להניח שסכומי אותם מיסים מוניציפאליים ירדו, היות ויתחלקו בין יותר משפחות. גם המשתכנים באים עם גישה מאד לא סימפטית לתשלום מיסים – מכל סוג שהוא, (חברי הקיבוץ מתחילים להתנהג בצורה דומה – אבל עדיין לא שם).

התפקיד השני של המזכירות הקיימת – טיפול בכל האספקטים של חיי הקיבוץ (הקומונה) יישאר באחריותה של המזכירות של האגודה השיתופית הקהילתית – הכוללת אך ורק את חברי כפר-הנשיא הקיים. לאותה אגודה תישאר הבעלות על כל נכסי הקיבוץ וגם כל חובותיו - פרט לכמה "מבנים ציבוריים" שיעברו לאגודה הקהילתית – כמו מרפאה, מועדון וגני ילדים.

ועד המנהל – אחראי על כל הצד הציבורי/מוניציפאלי.

מזכירות – אחראית על הצד הקיבוצי בלבד - שוויון, סבסוד לחברים, פנסיות וכד' – ותקבל הכנסותיה מהמס הפרוגרסיבי ומייתרות הענפים העסקיים.

על מנת למנוע אי הבנות ואי נעימויות בעתיד, ייחתם הסכם פורמאלי ומחייב בין שתי האגודות – כך למשל שהאגודה המוניציפאלית, מסכימה מראש שלא תתנגד להמשך פיתוח הענפים העסקיים של הקיבוץ – כל עוד אלה לא מהווים מטרד בריאותי.

השינוי במעמד הישוב המשותף – קיבוץ כפר הנשיא.

עם הגדלת האוכלוסייה של כפר הנשיא לכ-1000 תושבים או יותר, יש לצפות לחיזוק מעמדנו באזור וכלפי כל המוסדות סביבנו – משטרה, מע"צ, מועצה אזורית, משרד השיכון, משרד הבריאות וכדו' – וגם עמדתנו מול הכפר השכן.

בנוסף – כל ענפי הקיבוץ הקיימים, אשר מוכרים שירותים לחברים, עומדים בפני הזדמנות אדירה להכפיל את מכירותיהם – המרכולית, המכבסה, מכירת ארוחות, מוסדות החינוך, קוסמטיקה, רפואת שיניים, חשמליה, שרברבות, מוסך, ועוד ועוד.

מי יודע? אולי יהיה אפילו כדאי להזמין שוב הצגות לאולם דדו, עבור קהל של 300 משפחות בישוב אחד.

קולין

תעש במחתרת

בספר סיפורי תל-רומן, קראתם את הסיפור של שילה בן-יהודה: "לא יאומן כי יסופר". זהו סיפור על קבוצת חלוצים שגויסה לעבודה בייצור נשק, במחסן נשק סודי מתחת לפני האדמה שכונה אז בשם: "המכבסה". שנת 1948.

חלפו מאז 55 שנים.

והנה יום אחד, לפני כשבוע בערך, קיבלה שילה ועוד חברים, שהיו אז בקבוצה הזאת, ככה ביום בהיר בלי הודעה מוקדמת: ספר בן 300 עמודים, שהוציאה התעשייה הצבאית לישראל - תעש,

שם הספר – אלבום: "תעש במחתרת". סיפור תעשיית הנשק של ה"הגנה" בטרם מדינה. ותעודה נשלחה לאות הערכה, לכל אחד מהם, על רוח ההתנדבות והמסירות.

אחרי 55 שנה, התעורר שוב הסיפור הזה, קודם כל, לפני כשנה בצורת סיפור ששילה כתבה. והנה גם תעש החליטו להוציא את הסיפור לאור.

הספר נאה בצורתו החיצונית ומכיל הרבה סיפורים תיאורים ותמונות מאותה תקופה.

בעמוד 202 בספר, מפורטים שמות "עובדי מכון איילון".

קבוצה אחת מארבע, מצוינת כאן כ"חברי קיבוץ כפר-הנשיא": והשמות לפניכם.

בכרך חווה

בלקי

בן-יהודה שילה

דיוויד סלמה

לואי

מריאן

דן ריס

בטי שולמן.

בתחתית העמוד מצולם דגם של המכון.

אם תרצו לעיין בספר יותר לעומק, שילה מזמינה אתכם לשאול אותו, כמו גם החברים המצוינים מעלה, אין לי ספק.

ברכות לכולכם ושמחים על שזכיתם להיכתב בספר דברי ימי תעש.

אכן, כבוד גדול.

